

Arrest

nr. 79 718 van 20 april 2012
in de zaak RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 2 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 2 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 27 april 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen met bevel om het grondgebied te verlaten (X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Gelet op de verknochtheid van de zaken, gekend onder de nummers X en X, past het om ze, in het kader van een goede rechtsbedeling, te voegen.

2. Beoordeling van het beroep, gekend onder het nr. X

2.1. De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., A. A. (...) geboren te Sevlievo, op (in) (...) van Bulgaarse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Op 17/2/10 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Ter staving van deze aanvraag legde zij volgende documenten voor: identiteitskaart, aankoopattest van 7 aandelen bij firma K. (met ondernemingsnummer (...)), een uittreksel van het staatsblad waarin de aankoop opgenomen is, een uittreksel van het aandelenregister, een volledig uittreksel van de kruispuntbank met bijhorende acerta-factuur en een attest van de zaakvoerder die verklaart dat betrokkene 1500 euro maandelijks ontvangt als bezoldiging (als meewerkend vennoot).

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15 12 1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Gezien het feit dat de firma K. failliet is verklaard sinds 22/06/2010 en deze firma veel werkende vennoten heeft tewerkgesteld, telkens voor een zeer korte periode, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek ingesteld

Uit dit onderzoek is gebleken dat betrokkene haar aandelen kocht op 18/12/09 en opnieuw verkocht aan de zaakvoerder op 26/01/10, Pas op 17/02/2010 diende betrokkene een aanvraag in van verklaring tot inschrijving als zelfstandige. Zij bewam vervolgens het verblijfsrecht op 5/3/10. Betrokkene vroeg dus het verblijfsrecht aan op basis van een 'zelfstandige activiteit', voor zover deze werkelijk zou plaats hebben gehad, die reeds drie weken tevoren beëindigd was. Ze heeft nooit kenbaar gemaakt dat dit het geval was en bewam dus ondervalse voorwendsels het verblijfsrecht.

Betrokkene maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht dat betrokkene werd toegekend. Overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 wordt daarom een einde gesteld aan de verblijfsrecht van de burger van de Unie.”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van de minderjarige kinderen, luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., A. (...) (RR (...)) en A., S. (...) (RR (...))

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkenen dienden een aanvraag van verklaring van inschrijving in als gezinsleden van M., A. A. (...) overeenkomstig art 40bis, §2, 3°. Op basis van deze aanvraag verkregen betrokkenen het recht op verblijf

Uit administratief onderzoek is gebleken dat M., A. A. (...) de E-kaart bewam op frauduleuze wijze. Er wordt daarom een einde gesteld aan het verblijfsrecht dmv een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten (art 42 septies - wet 15 12-1980)

Overeenkomstig artikel 42ter, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dient zodoende ook het verblijfsrecht van de twee kinderen te worden beëindigd, alsmede in het belang van de kinderen die hun moeder dienen te vergezellen bij haar vertrek uit het Rijk.”

2.2. Onderzoek

2.2.1. Wat de bestreden beslissing betreft die in hoofde van verzoekster werd genomen

2.2.1.1. Eerste middel

2.2.1.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In het middel voert zij ook nog de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing, gevolgd door een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsplicht. Zij stelt dat zij alle haar gevraagde documenten tijdig heeft ingediend, waardoor zij terecht een E-kaart ontving. Zij heeft haar zelfstandige activiteit stopgezet na het indienen van alle vereiste documenten, zodat het absoluut niet duidelijk is op welke criteria de verwerende partij zich steunt om tot het besluit te komen dat de documenten achterhaald zouden zijn. De motivering is derhalve onjuist.

Het is, zo vervolgt verzoekster, alleszins heel onkies om eerst een E-kaart af te geven, aangezien al haar documenten in orde en goedgekeurd waren, om dan bijna 2 jaar later ineens te stellen dat de kaart zou zijn verkregen op basis van achterhaalde documenten. Dit is niet te rijmen met het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel: er is *in casu* immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie om een zodanig onverwachte en ingrijpende wijziging in verzoeksters toestand rechtens te verantwoorden. Van verzoekster werd bovendien door de verwerende partij in al die tijd niets meer vereist. Verweerster beperkt zich tot het vermelden van een 'onderzoek', zonder meer.

2.2.1.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Verzoekster toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die haar gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen, noch maakt zij duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster stelt dan wel dat het absoluut niet duidelijk is op welke criteria de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat de documenten achterhaald zouden zijn, doch de bestreden beslissing – waarin niet alleen wordt gesproken over een onderzoek maar waarin ook de resultaten van dat onderzoek worden weergegeven- is hierin zeer duidelijk en niet mis te verstaan. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.1.1.3.1. Voor zover verzoekster betoogt dat de motivering onjuist is, doelt zij *in casu* op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.2.1.1.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

2.2.1.1.3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 februari 2010 een verklaring deed van inschrijving als zelfstandige. Zij legde daarbij haar identiteitskaart voor, een aankoopattest van 7 aandelen bij de firma K., een uittreksel uit het Belgisch Staatsblad waarin de aankoop vermeld staat, een uittreksel uit het aandelenregister, een uittreksel van de kruispuntbank met factuur van Acerta, een verklaring van de zaakvoerder stellende dat verzoekster, als vennoot, maandelijks een bezoldiging van 1500€ ontvangt.

Op 5 maart daaropvolgend werd verzoekster in het bezit gesteld van de E-kaart.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier -en meer in het bijzonder uit de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad dd. 12 februari 2010 met betrekking tot de bvba K.- blijkt dat reeds op 19 januari 2010, dus alvorens verzoekster haar verklaring deed op grond van haar bezit van 7 aandelen die ze had aangekocht op 18 december 2009- verzoekster de 7 aandelen die in haar bezit waren heeft overgedragen, waarna zij, volgens de lijst in datzelfde document, niet langer aandeelhouder was en derhalve ook niet langer een bezoldiging kon ontvangen als werkende vennoot. Verzoekster heeft dus bewust gebruik gemaakt van documenten die misleidend waren. Gelet op deze gegevens kon de verwerende partij dan ook terecht vaststellen dat verzoekster het verblijfsrecht aanvraag op basis van een zelfstandige activiteit die reeds drie weken tevoren was beëindigd, zonder dit ooit kenbaar te maken, dat zij misbruik maakte van achterhaalde documenten en dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht dat haar werd toegekend.

Verzoekster is niet ernstig wanneer zij stelt dat zij pas in april 2010 en dus nadat zij alle vereiste documenten had ingediend, haar zelfstandige activiteit heeft stopgezet: de gegevens van het dossier tonen onmiskenbaar het tegenovergestelde aan en zij legt terzake geen enkel stuk neer waaruit anders zou moeten worden geconcludeerd.

2.2.1.1.4. Verzoekster meent een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel te kunnen afleiden uit het feit dat pas twee jaar nadat haar een E-kaart werd afgegeven, het verblijfsrecht wordt ingetrokken. Evenwel weze benadrukt dat verzoeksters handelen zelf aan de basis ligt van de thans bestreden beslissing, zodat de voormelde schendingen niet ernstig kunnen worden aangevoerd. Daarbij komt nog dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat ingeval van fraude een bestaand verblijfsrecht kan worden beëindigd, zodat verzoekster deze situatie wel degelijk kon voorzien toen zij gebruik maakte van de door haar voorgelegde misleidende documenten. Dat er geen nieuwe informatie is die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is niet correct: in de bestreden beslissing wordt immers duidelijk verwezen naar het onderzoek dat werd ingesteld naar de situatie van verzoekster naar aanleiding van het faillissement van de bvba K.. Ten slotte maakt verzoekster niet aannemelijk dat, en om welke reden, het tijdsverloop van twee jaar het bestuur zou verhinderen om het door haar verleende verblijfsrecht in de huidige omstandigheden en met inachtneming van artikel 42septies van de vreemdelingenwet te beëindigen.

2.2.1.1.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is.

2.2.1.2. Tweede middel

2.2.1.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting over dit beginsel, herhaalt verzoekster dat duidelijk vaststaat dat zij alle gevraagde documenten tijdig heeft ingediend, -en dus volkomen in orde was- zodat zij recht had op het ontvangen van een E-kaart en dat het niet consistent is dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van diezelfde documenten. Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en wordt haar ernstige schade berokkend. Er is immers niet met alle concrete gegevens rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus is een onzorgvuldige beslissing genomen.

2.2.1.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.1.2.3. Uit de analyse van de gegevens in de bestreden beslissing, zoals die werd gemaakt bij de beoordeling van het eerste middel, blijkt dat wel degelijk een onderzoek is gevoerd naar de specifieke situatie van verzoekster. Verzoekster toont voorts niet aan of, en welke, gegevens zouden zijn miskend bij het onderzoek dat de bestreden beslissing voorafging, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet is aangetoond.

2.2.1.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.2.1.3. Derde middel

2.2.1.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van het vermoeden van onschuld en de rechten van verdediging.

In het verzoekschrift wordt betoogd dat het onderzoek waarvan sprake in de bestreden beslissing volkomen onbekend is aan verzoekster: zij is nooit, door geen enkele dienst, ondervraagd geweest over haar verblijfsstatuut en is dus nooit betrokken geweest bij dit onderzoek. Zij heeft nooit enig verweer kunnen voeren, noch heeft zij dit onderzoek kunnen bestrijden of hierover tegenspraak kunnen voeren. Het heeft alleszins nog niet geleid tot enige vervolging of beschuldiging ten hare laste, voor zover bekend. De administratieve overheid baseert zich dus louter op een vooralsnog onbekend onderzoek waaruit absoluut niets met betrekking tot verzoekster en haar toestand kan afgeleid worden, terwijl hier het vermoeden van onschuld geldt. Zonder te motiveren waarom de procedureregels en dit vermoeden mogen worden genegeerd, acht de bevoegde administratieve overheid het nodig om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan iemand die steeds de wetgeving heeft nageleefd.

Verzoekster heeft tijdens de betekening van de bestreden beslissing nooit uitleg gekregen over wat haar ten laste werd gelegd, zodat zij onmogelijk kan volgen wat er gebeurt. Zij heeft dus nooit de kans gehad om zich te verdedigen, terwijl zij het recht had om haar standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

2.2.1.3.2. Wat betreft het argument dat verzoekster onmogelijk kan volgen wat er gebeurt omdat zij tijdens de betekening van de bestreden beslissing nooit uitleg heeft gekregen, werd bij de bespreking van het eerste middel al geoordeeld dat de motieven waarop deze beslissing zijn gesteund er op een niet mis te verstane wijze in werden opgenomen. Dat zij na de betekening niet de kans heeft gekregen zich te verdedigen wordt tegensgesproken door het feit dat zij het onderhavige beroep indiende, waarbij het haar vrijstaat de motieven te ontkrachten aan de hand van concrete en bewijskrachtige elementen.

2.2.1.3.3. In de mate dat zij een schending van de rechten van verdediging aanvoert in de aanloop naar de bestreden beslissing, dient erop gewezen, daargelaten de vraag of deze rechten *in casu* van toepassing zijn, dat de verplichting om de betrokkene voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing te horen hoe dan ook niet bestaat wanneer deze is genomen op grond van feiten die voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar zijn (RvS 25 maart 2010, nr. 202.352; RvS 19 december 2011, nr. 216 926, Ceunen). Dit is *in casu* het geval: zoals reeds gesteld bevinden de gedateerde, officiële stukken zich in het dossier, en is de inhoud ervan in het licht van de informatie die werd bezorgd door verzoekster niet voor interpretatie vatbaar, zodat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekster een ander licht op de zaak had kunnen werpen en derhalve in de gelegenheid had moeten zijn gesteld om haar standpunt naar voor te brengen. Temeer nu zij ook in haar verzoekschrift, geen enkel element bijbrengt dat daar anders over zou doen oordelen. Het is niet omdat zij niet persoonlijk bij het onderzoek werd betrokken, dat de resultaten ervan niet onmiskenbaar zouden zijn wat ze zijn. Verzoekster kan zich terzake niet beroepen op het vermoeden van onschuld, gezien de voorgaande vaststellingen. Het vermoeden van onschuld staat niet in de weg dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cfr. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bovendien legt artikel 42septies niet op dat zou kunnen worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht, er sprake moet zijn van een formele strafrechtelijke vervolging of beschuldiging.

2.2.1.3.4. Verzoekster heeft willens en wetens misleidende documenten voorgelegd die doorslaggevend waren bij de toekenning van haar verblijfsrecht. Artikel 42septies kon derhalve zonder meer worden toegepast. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk ernstig doen gelden dat zij steeds de wetgeving heeft nageleefd.

2.2.1.3.5. Het derde middel is niet gegrond.

2.2.1.4. Vierde middel

2.2.1.4.1. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster doet gelden dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij thans dreigt niet tewerkgesteld te kunnen worden als arbeidster omdat zij geen Belgisch verblijfsdocument meer heeft, terwijl zij altijd alle regels heeft nageleefd.

2.2.1.4.2. Reeds uit de bespreking van de voorgaande middelen, is gebleken dat verzoekster niet ernstig staande kan houden altijd alle regels te hebben nageleefd. Aangezien het uitgangspunt dat zij inneemt ter adstruering van het middel niet kan worden bijgetreden, kan het middel alleen al om die reden niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.1.4.3. Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Wat de bestreden beslissing betreft die in hoofde van verzoeksters minderjarige kinderen werden genomen

2.2.2.1. Eerste middel

2.2.2.1.1. In een eerste middel wordt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ingeroepen.

Verzoekster doet gelden dat een aparte beslissing werd genomen op naam van de minderjarige kinderen en dat daardoor deze beslissing op zich onrechtmatig is. Opnieuw, zo stelt zij, heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met alle concrete gegevens bij het nemen van haar beslissing, die dus onzorgvuldig is.

Bovendien, zo vervolgt verzoekster, vertoont deze beslissing een interne tegenstrijdigheid, daar waar enerzijds duidelijk wordt gesteld dat het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen afhankelijk is van verzoekster zelf en dat anderzijds een andere reden wordt vermeld waarom het verblijfsrecht van verzoekster dient te worden beëindigd, nu in de ene beslissing wordt gesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden en in de andere beslissing wordt gesteld dat verzoekster haar E-kaart op frauduleuze wijze bekwam, hetgeen duidelijk een andere grond is.

2.2.2.1.2. Vooreerst slaagt verzoekster er niet in, door louter te poneren dat het enkele feit dat een aparte beslissing werd genomen voor de minderjarige kinderen deze beslissing onrechtmatig maakt en onzorgvuldig, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk te maken.

2.2.2.1.3. Ten tweede dient met de verwerende partij te worden aangenomen dat beide beslissingen duidelijk eenzelfde juridische basis aangeven voor de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster, met name artikel 42septies van de vreemdelingenwet en dat ook de feitelijke motivering -hoewel misschien niet woordelijk identiek- gelijklopend is en niet voor interpretatie vatbaar: uit beide beslissingen blijkt dat verzoekster de Belgische staat heeft trachten te misleiden. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de beide beslissingen een andere grondslag hebben.

2.2.2.1.4. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.2.2.2. Tweede middel

2.2.2.2.1. Het tweede middel tegen de tweede bestreden beslissing is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing en betoogt dat de verwerende partij een aantal algemene veronderstellingen maakt over fraude in haren hoofde, terwijl die niet wordt bewezen en het bestuur haar individuele situatie grondig had moeten analyseren alvorens tot een beslissing te komen. Uit alles blijkt immers dat zij alleen maar goede bedoelingen had en zij de wet strikt heeft nageleefd.

Zij herhaalt een aantal grondbeginselen van de motiveringsplicht en benadrukt dat zij absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van haar uitwijzing en die van haar kinderen.

2.2.2.2.2. De Raad stelt vast dat dit middel een herneming is van een aantal grieven die verzoekster reeds had doen gelden naar aanleiding van het beroep, gericht tegen de beslissing die ten aanzien van haarzelf werd genomen, en verwijst dan ook naar de verwerping van de middelen onder punt 2.2.1.

Bovendien motiveert de beslissing in hoofde van de kinderen op afdoende wijze waarom toepassing werd gemaakt van artikel 42ter, § 1, 2°. Nu niet wordt betwist dat de kinderen het recht op verblijf kregen

op basis van de verklaring van hun moeder, en gezien hetgeen voorafgaat, is een schending van de formele motiveringsplicht geenszins aangetoond.

2.2.2.2.3. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het beroep moet worden verworpen.

3. Beoordeling van het beroep, gekend onder het nr. X

3.1. In het verzoekschrift worden geen andere middelen, argumenten of grieven aangehaald dan deze die reeds werden besproken en beoordeeld in het beroep gekend onder het nr. X. Aangezien reeds werd geconcludeerd dat dit beroep moet worden verworpen, dringt eenzelfde conclusie zich op ten aanzien van het onderhavige beroep.

3.2. Het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beroepen, gekend onder de nummers X en X worden samengevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS